

Είδος, Περιγραφή και Συνήθειες

Το αγρινό είναι το πιο μεγάλο ζώο της κυπριακής πανίδας. Το παλιό επιστημονικό του όνομα ήταν *Ovis orientalis orientalis*.

Όμως, τα τελευταία χρόνια, μετά από επισταμένες μελέτες που έγιναν από Κύπριο βιολόγο, του δόθηκε νέο επιστημονικό όνομα, το *Ovis gmelini ophion*.

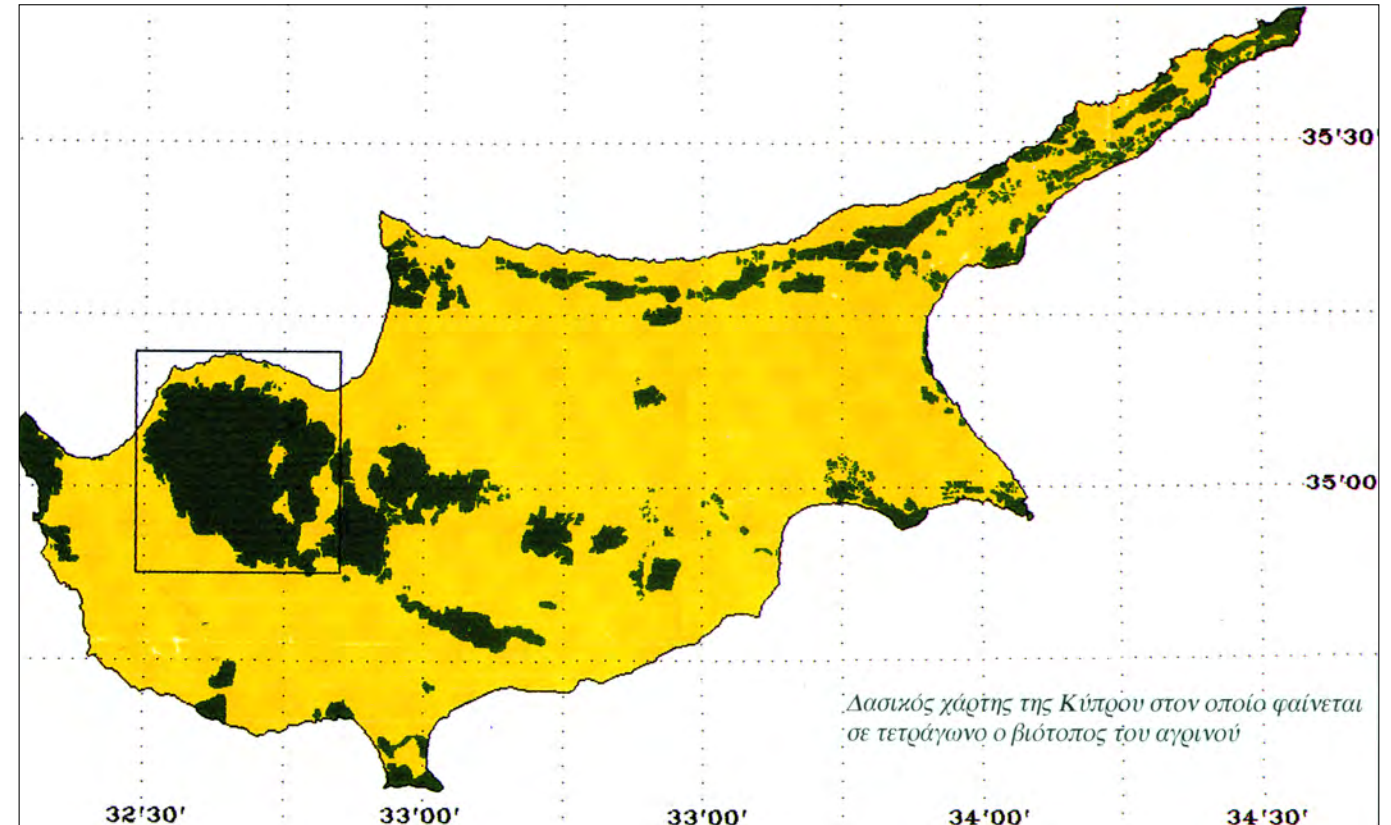
Το κυπριακό αγρινό είναι είδος αγριοπροβάτου και βρίσκεται μόνο στην Κύπρο. Διαφορετικά είδη αγρινού βρίσκονται σε άλλες μεσογειακές χώρες, όπως στην Τουρκία, στη Συρία, στο νησί της Σαρδηνίας κ.λπ.

Τα αγρινά είναι δειλά ζώα και δύσκολα μπορεί να τα πλησιάσει ο άνθρωπος, ιδιαίτερα όταν είναι φοβισμένα. Είναι ευέλικτα και κινούνται πολύ γρήγορα ακόμα και στις απόκρημνες περιοχές του δάσους Πάφου όπου ζουν. Το αρσενικό αγρινό, σε ηλικία 3-4 χρόνων, είναι δυνατό, καλο-

φτιαγμένο και όμορφο ζώο. Το τρίχωμα του είναι βαρύ και πυκνό, έχει χρώμα καφέ ανοικτό, με ανοικτό γκριζο στην πλάτη. Στο μέρος του λαιμού έχει μακρύ μαύρο τρίχωμα. Το καλοκαίρι, το τρίχωμα είναι κοντό και λείο, έχει χρώμα ομοιόμορφο καφέ με λευκό στο κάτω μέρος του σώματος. Τα αρσενικά έχουν βαριά κέρατα σε σχήμα δρεπανιού. Το μήκος των κεράτων των ενήλικων ζώων κυμαίνεται από 55-60 εκατοστόμετρα περίπου. Το βάρος του αρσενικού είναι γύρω στα 35 κιλά και του θηλυκού 25. Το ύψος του είναι περίπου ένα μέτρο.

Οι συνήθειες του αγρινού είναι σχεδόν πάντοτε οι ίδιες. Κατά τη διάρκεια του θέρους συνηθίζει να ζει στα ψηλά βουνά του δάσους Πάφου και κυρίως στην περιοχή του Τριπύλου. Ο Τρίπυλος έχει ύψος 1.300 μέτρα περίπου και δεσπόζει της κοιλάδας των κέδρων. Το χειμώνα, όταν στις ψηλές κορφές υπάρχει χιόνι, τα αγρινά κατεβαίνουν σε πιο χαμηλές περιοχές για εξεύρεση τροφής. Όταν δεν υπάρχει

αρκετή τροφή μέσα στο δάσος, τολμούν και βγαίνουν στις παρυφές του για αναζήτηση της.

Το ζευγάρι γίνεται το φθινόπωρο. Μετά, τα αγρινά σχηματίζουν αγέλες αρσενικών και θηλυκών, από 10 μέχρι 20 περίπου ζώα, που παραμένουν μαζί όλο το χειμώνα. Την άνοιξη, όταν πλησιάζει η εποχή του τοκετού, οι αγέλες χωρίζονται σε μικρές ομάδες από δύο μέχρι τρία ζώα η καθεμιά, ενώ το αρσενικό κυκλοφορεί πολλές φορές μόνο του. Τα αγρινά γεννούν τον Απρίλιο-Μάιο. Συνήθως γεννιέται ένα μόνο αγρινό, κάποτε δύο. Τα νεογέννητα είναι πολύ ζωηρά, σχεδόν από την ώρα που θα γεννηθούν και

τούτο είναι πρόνοια της φύσης για να μπορούν να διαφεύγουν από τους τόσους κινδύνους που τα απειλούν.

Ιστορική αναδρομή

Με βάση πληροφορίες που έχουμε, φαίνεται ότι στο παρελθόν υπήρχαν αγρινά σε αφθονία, τουλάχιστον σ' όλες τις ορεινές ή ημιορεινές περιοχές του νησιού. Σε ανασκαφέντα μωσαϊκά φαίνεται ότι το αγρινό ήταν πολύ γνωστό κατά την ελληνορωμαϊκή εποχή, ενώ αναφέρεται επίσης σε μεσαιωνικά κείμενα διαφόρων επισκεπτών ως "κριός" ή "αγριοπρόβατο". Σε αρκετές

περιπτώσεις αναφέρεται στις περιγραφές κυνηγετικών εξορμήσεων που οργάνωνε η αριστοκρατία της εποχής εκείνης. Τον καιρό εκείνο το κυνήγι του αγρινού γινόταν με σκύλλους ή με κυναΐλους.

Τόπος και περιβάλλον διαμονής

Το αγρινό είναι ζώο που αγαπά τα δάση. Συναντάται σε μικρές αγέλες στο δάσος Πάφου, που έχει έκταση 60.000 εκτάρια περίπου με φυσική βλάστηση, κυρίως από πεύκα (*Pinus brutia*), κέδρα (*Cedrus brevifolia*), δρύες, λατζιές (*Quercus alnifolia*), αντρουκλιές (*Arbutus andrachne*) κ.λπ.

Το αγρινό τρέφεται με διάφορα είδη αγριόχορτων που φυτρώνουν στις σκιερές ρεματιές του δάσους. Το καλοκαίρι, όταν τα αγριόχορτα λιγοστεύουν, ξανοίγεται λίγο πιο έξω από το δάσος για αναζήτηση της τροφής του σε περιοχές που δεν είναι καλυμμένες με ψηλή βλάστηση.

Διαχείριση του ζώου

Ο αριθμός των αγρινών παρουσιάστηκε μειωμένος γύρω στο 1878, χρονιά που η Κύπρος περιήλθε στη Βρετανική κυριαρχία. Είχαν περιοριστεί στο δάσος Πάφου όπου ο πληθυσμός τους ήταν ακόμη αρκετά μεγάλος. Δυστυχώς, στα χρόνια που ακολούθησαν, με την εμφάνιση σύγχρονων κυνηγετικών όπλων, ήταν πιο εύκολη η θανάτωση των αγρινών. Η αύξηση του αριθμού των κυνηγών και η έλλειψη πολιτικής για προστασία και διατήρηση του ζώου, είχαν ως αποτέλεσμα να απομείνουν ελάχιστα μόνο, στο δάσος Πάφου.

Το 1938 τροποποιήθηκε ο Νόμος περί Κυνηγίου και λήφθηκαν ειδικές πρόνοιες για προστασία του αγρινού. Το Τμήμα Δασών και η αστυνομία πήραν διάφορα μέτρα για τη φύλαξη και προστασία του αγρινού

από το λαθροκυνήγι. Προς το σκοπό αυτό, ολόκληρο το δάσος Πάφου κηρύχθηκε το 1939 μόνιμα απαγορευμένη περιοχή για το κυνήγι.

Μετά την ανακήρυξη της Κυπριακής Δημοκρατίας το 1960, λήφθηκαν πρόσθετα μέτρα προστασίας του αγρινού, με αποτέλεσμα να αυξηθεί ο πληθυσμός του σε ικανοποιητικό βαθμό. Σήμερα δε διατρέχει κίνδυνο αφανισμού. Το αγρινό είναι αναπόσπαστο μέρος της φυσικής μας κληρονομιάς και αποτελεί ένα από τα σύμβολα της Κύπρου.

Το κυπριακό αγρινό

Γ.Τ.Π. 111/2005—10.000

Εκδόθηκε από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών

Εκτύπωση: Theopress Ltd

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΣ,
ΦΥΣΙΚΩΝ ΠΟΡΩΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΑΣΩΝ